

GALAMB JÁNOS:

*Marcius ünnepén**

(Bánátban, német-megszállta területen, 1943 tavaszán íródott ez a vers, és akkoriban nem jelenhetett meg. Ezért most adom, az adakozók örömeivel, népem és osztályom: a jugoszláviai magyar dolgozók kezébe).

*Udvözlégy rózsaszín hajnal,
üdvözlégy rügybontó erő,
vakító, friss sugarakkal
sötét odúkat perzselő,
gondokat fojtó diadal:
zengő dalomat verselő,
tengert és földet rengető,
új márciusi viadal!*

*Könnyes szemmel köszöntelek,
idők ködén míg által törsz,
megáldalak, megszentellek,
mint had zömét az előörs, —
én, kit barbár őszök, telék
rontó szele sirjába lök,
— csonkán maradt árva fatörzs, —
megcsókollak és elveszek . . .*

*Arnyékban, bilincsbe verve,
előtted a zűrös világ
boldogtalan kis nemzete
reménnyel telve felkiált,
hogy legyen joga, kenyere . . .
És ha ellen támaszt viszályt,
— mielőtt rémek lebírnák, —
győzzön forradalmi serege.*

*Doboló szívét ne nyomják
szégyenkapodák, vén bitók,
idegen börtön, porkoláb.
Ebredjenek az ős titkok
és töltsék be a vér nyomát,
hol hazug szót, anyasikolyt;
ezeréves átkot szitott
az istentelen zsarnokság.*

* Ez a vers a költő „Tüzcsóvák a tegnapi sötétségéből” című ciklusából való.

Takarodjon minden felhő,
nyúljon napfény a nép szemén!
Pusztuljon el a kedvszegő,
kinek szívében nincs remény . . .
S ha őrlí idegen erő,
inkább legyen a televény
kalásztalan és vérszegény,
szomorú, magyar temető . . .

Üdvözlégy rózsaszín hajnal,
üdvözlégy rügybontó erő,
vakító, friss sugarakkal
sötét odúkat perzselő,
gondokat fojtó diadal:
zengő dalomat verselő,
tengert és földet rengető,
új márciusi viadal!

Lidérceket, balsorssal vert
rabszolga-éjszakák után,
küld ránk a vérpiros reggelt,
Petőfivel hadak útján —
és tipord porba azt, ki nem mert
harc mezején, tudás kútján,
— korcsok által arcui sújtván, —
szabadságért fogni fegyvert.